

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.192/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás; cím1)
Az alperes:	Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Godó Nikoletta kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetésével összefüggő közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 106.K.700.501/2025/8. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 69.500 (hatvankilencezeröttszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2022. január 1. napjától 2024. december 31. napjáig (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes település1-i Rendőrkapitányságán vizsgálói beosztásban teljesített szolgálatot. Ezen időszokban a beosztásához nem tartozóan rendszeresen ellátott nyomozói feladatokat, amely kapcsán megbízási díj megfizetését kérte.

Szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a perbeli időszakra vonatkozóan az illetményalap 100%-ával 1.391.400 forint megbízási díj megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.391.400 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjára, 71. § (1) bekezdés c) pontjára (2), (5)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. §-ára, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. § (1)-(2) bekezdéseire, a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer.) 133. §-ára és 150. § (1) bekezdésére alapította. Rögzítette, hogy a nyomozói és vizsgálói beosztások különböző feladatokat takarnak. Önmagában az a körülmény, hogy felperes munkaköri leírásában szerepel a beosztásától eltérő feladat ellátása, nem értékelhető akként, hogy azokat a felperesnek ellentételezés nélkül kellett végeznie. A munkáltató utasítási joga nem korlátlan, csak olyan feladatot határozhat meg az adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik, a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. Rögzítette, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával történt módosítását követően is megállapítható a felperes esetében a jelentős többletmunka, hiszen a teljes pertárgyi időszakban a vizsgálói feladatain túl rendszeresen végzett nyomozói feladatokat, ezért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra jogosult. A megbízási díj összegének megállapítása során figyelemmel volt a többletfeladat gyakoriságára és annak mértékére, így kereseti igényt nem találta eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletben helytelen

következtetéseket vont le, ugyanis a felperes a szolgálati jogviszony létesítésével önként vállalta, hogy a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt előírások rá is vonatkoznak, amelyekre tekintettel a számára jogszerűen előírt és meghatározott feladatokat köteles ellátni. A Be. és a Nyer. ugyan szakaszokra osztja a büntetőeljárást, ez azonban nem jelenti a szakaszok közti átfedés lehetőségének kizárását. A rendőrség, mint nyomozószerv tekintetében a nyomozói és vizsgálati feladatokat nem lehet a gyanúsítás megtörténtéhez kötni, e két feladatnak a felperes által értett elkülönítése a nyomozó szervek működőképességét ellehetetlenítené. A felperes készenléti rendszerben bűnügyi készenléti, úgynevezett bűnügyi forrányomos szolgálatot látott el, amely teljesítéséért a Hszt. alapján készenléti díjazásban, és amennyiben nem szolgálati időben látja el a feladatát, a túlszolgálat ellentételezésekként – döntésének megfelelően – szabadidőben vagy díjazásban részesült. A vizsgálói, majd a nyomozási feladatokat nem az eredeti szolgálati beosztása mellett, többletfeladatként, hanem a bűnügyi tevékenységhez, adott esetben más beosztásához tartozó szolgálati feladatként hajtotta végre, ezen túlmenően nem valósult meg olyan magasabb felelősségi kör sem, amely megbízási díjra való jogosultságot alapozna meg. A vizsgálói jellegű feladatok kifejtése nem jár többlettevékenységgel, nem generál többletfeladatokat, így nem adhat alapot megbízási díj megállapítására. A Hszt. 71. § (5)-(6) bekezdéseire utalással kifejtette, hogy a bűnügyi szolgálati hivatásos beosztások tekintetében lehetőség van a kiemelkedő vagy az átlagtól nagyobb igénybevételt jelentő terhelés elismerésére (teljesítményjuttatás, jutalom, előléptetés stb.), azonban a felperes nem végzett olyan jellegű többletfeladatot, ami ezen jogcímre jogosította volna. Hivatkozott a Hszt. 2023. február 1-től hatályos 102. § (1) bekezdés b) pontjára, miszerint a hivatásos állomány tagja nemcsak a szolgálati beosztásából eredő, hanem – a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül – a szolgálati beosztásához nem tartozó szolgálati feladatait is köteles végrehajtani. A Hszt. 71. § (3) bekezdése alapján a hivatásos állomány tagja a 71. § (5) bekezdése szerinti díjazásra (a megbízási díjra) akkor jogosult, ha a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat ellátásával jelentős többletmunkát végez, és a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörrel való megbízás nem eseti jellegű.

[5] A felperes fellebbezési ellenkérelmében - annak indokaival egyetértve - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, valamint másodfokú perköltsége megtérítését kérte.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[6] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[7] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú ítéleti tényállást nem vitatta, a bíróság megbízási díj összegszerűségére vonatkozó mérlegelési tevékenységét sem kifogásolta; az elsőfokú ítélet – jogalapra vonatkozó – anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. Ekként a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az

elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság az alábbiak szerint értett egyet.

[8] Az alperes az elsőfokú ítéleti tényállást nem vitatta, a jogkérdést az képezte, hogy mely feladatok tartoznak a nyomozói, valamint a vizsgálói beosztás körébe, mely tekintetében az elsőfokú bíróság jogszerűen foglalt állást. A 30/2015. BM rendelet 2. melléklete egymástól külön beosztásként rendszeresítette a nyomozó, illetve a vizsgáló beosztásokat, tehát a nyomozó hatóság feladatainak ellátására nem egyetlen, hanem több beosztást hozott létre. A Be. 348. § (2) bekezdése alapján a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll; a Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közlése (Nyer. 144. § (1) bekezdése) törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni (Nyer. 147. § (3) bekezdés), ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás (Nyer. 146. § (3) bekezdés).

[9] A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg ugyan, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes munkaköri leírásában rögzített nyomozási cselekmények lefolytatása a nyomozói beosztás, míg a vizsgálati cselekmények a vizsgálói beosztás részét képezhetik. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy a nyomozó hatósági feladatokat ellátó alperesnél a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete elkülöníti a vizsgáló és a nyomozó beosztást, és helyesen állapította meg, hogy a felperes rendszeresen nyomozói többletfeladatokat látott el. Önmagában abból, hogy a hivatásos állomány tagja a munkaköri leírása szerint készenléti (forrónyomos) szolgálatok ellátására köteles, még nem következik az, hogy az eredeti beosztásához nem tartozó feladatokat a munkaköre részeként köteles lenne ellátni. A másodfokú bíróság nem osztja az alperes azon álláspontját, hogy a vizsgáló és a nyomozó beosztásokhoz ugyanazon, a nyomozó hatóság által elvégzendő büntetőeljárási feladatok tartoznak, legfeljebb hangsúlyeltolódás állapítható meg, mert ezen értelmezés a külön beosztásokkal kapcsolatos jogszabályi rendelkezéseket kiüresítené. Az alperes álláspontjával szemben a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat nem a munkaidőn felül, túlmunkával ellátott feladatot, hanem az adott beosztáshoz nem tartozó feladatot jelenti, amely nyomozói feladatokat a felperes kétségtávol vizsgálói feladatai mellett látta el. Az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Kf.VII.45.079/2021/6. számú ítéletében – amely ügy tényállása szerint a felperes nyomozói beosztása mellett vizsgálói feladatokat is ellátott, és részben e körülmény miatt ítélték meg számára megbízási díjat – a Kúria kiemelte, hogy az alperesnek az a joga, hogy a felperest a büntügyi segédelőadó, később a nyomozó beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való

jogosultságát. Az alperesnél a felperes vizsgáló beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a kinevezés szerinti beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen ellátandó feladatokat. Az alperes fellebbezésében ugyan hivatkozott a Hszt. 71. § (5)-(6) bekezdésének sérelmére, azonban ezzel összefüggő indokolást a felperesi igény jogalapjának vitatásán túlmenően nem adott elő. Mindezek szerint a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdései, valamint 71. § (1), (5)-(6) bekezdéseinek megsértése nem állapítható meg.

[10] Az alperes fellebbezésében érvelt azzal is, hogy a felperes a bűnügyi forrányomos szolgálat teljesítéséért készenléti díjazásban részesült, azonban ezzel kapcsolatban a fellebbezés a másodfokú bíróság által vizsgálható, a jelen ügyre vonatkoztatható jogi okfejtést és jogszabálysértést [Kp. 99. § (1) bekezdés, 100. § (2) bekezdés b) pont] nem tartalmazott.

[11] Az ítéltábla rámutat arra is, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítása során a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogcímet megtartotta, és – „A szolgálati viszony tartalma” elnevezésű X. Fejezetben meghatározott rendelkezésektől elkülönítetten, „A szolgálati viszony módosítása” elnevezésű VIII. Fejezetben – továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy annak megállapítását az újraszabályozott (3) bekezdésben a korábbi szabályokhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében az ott megjelölt egyes szolgálati feladatait a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult, mert a bíróságnak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését és 102. § (1) bekezdés b) pontját együttesen és egymásra tekintettel kell értelmeznie. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése kiüresedne. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően – 2023. február 1. napját követően is számára jelentős többletmunkát eredményezve, nem eseti jelleggel – a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját a tényállással összevetve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az eredeti – vizsgálói – szolgálati beosztása mellett szolgálati beosztásához nem tartozó – nyomozói – feladatkört látott el rendszeresen, többletfeladatként, ezért jogosult a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra.

[12] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[13] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.)

83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, a 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (4) bekezdésére figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére és a kifejtett munkára tekintettel megfelelőnek ítélte.

[14] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (111.312 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (1), (6) bekezdéseire figyelemmel az állam viseli.

[15] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[16] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 11.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró